

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Pietas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A **JOANNIS PIERII VALERIANI**
HIEROGLYPHICORUM

LIBER XVII.

DE IIS QUÆ PER CICONIAM, MEROPEM, CUCU-
 PHAM, IBIN ET GRUEM SIGNIFICANTUR

Ex Sacris Ægyptiorum literis,

AD ÆGIDIUM VITERBIEN. CARD.

B **E**cce tibi præstantissime vir, Ciconia illa tua pietatitrix, Sacerdoti omnium pientissimo
 dedicata, quam tu scilicet, non reliquis tantum volucris, verum & universo animantium
 generi solitus es antepone: quippe quod adeo peculiaris & ingenita sit illi pietas, ut &
 ipsum humanum genus, in hujusmodi capienda adorea longo post se intervallo reliquisset
 videatur. Hinc non in Ægyptiacis tantum hieroglyphicis sculpta, verum etiam in Romanorum,
 principum numis summo cultu causa reperitur.

PIETAS. CAP. I.

V **I**dere enim est eam passim in Hadriani numis, in inscriptione etiam adjecta; PIETAS AUGUSTA. *Hadriani*
 Significabat hæc hominem erga parentes pium & veræ charitatis officiis insignem: quippe quæ *numi.*
 parentes nunquam deserat, senectutem eorum curans, non modo senescentium, sed quotiescunque
 opus est, ut alantur, opera liberorum. Alites enim hæc nec patrem, nec matrem errare huc & illuc
 cibi causa patiuntur, sed operam dant, ut in cubili maneat, & eorum labore pascantur, quos ipsi ge-
 nuerunt, educantque. Unde pientissimum illud ἀντιπελαργία usurpatum in adagiis. Et antiquissi-
 ma lex Pelargica, honore nominis his avibus habito, *de parentibus*, ut ita dicamus, *venutricandis*. Sed *Lex Pelar-*
 gas nos, rogo, mortalium aut naturæ ipsius leges curiosus vestigemus, cum in sacris literis, post *gica,*

C **T**ria illa de divino cultu præcepta in Decalogo contenta, primum rerum humanarum decrementum
 à summo Deo sit, Parentes venerari? quæ doctrina apud Hebræos primū popularibus literis man-
 data est, ut omnibus esset in proptu fugiendorum expetendorumq; notitia. Identem vero nos ad-
 monent divinæ literæ, ut si diuturniore vita frui cupimus, & patrem & matrem cum primis honore
 prosequamur. Unde senariolus ille dicitatus in scholis;

ἱκανῶς βιάσεις, ἡγεθροσκῶν τὰς γονεῖς.

Diu viues, senectam si parentum nutrias,

Quam sententiam Homerus ita sibi surripuit:

Οὐδὲ τοκέων

Θεσπία φίλοις ἀπέδωκε μινωτάδι. ὅ οἱ αἰὶν.

Et quoniam charis nunquam genitoribus equum.

Reddidit officium, immaturus est morte peremptus.

Cæterum Athenienses eos tantum filios huic legi addictos voluerunt, qui vel disciplinis, vel honestis
 D artibus fuissent à parentibus instituti: qui vero negligenter educati essent, nihil eos parentibus debe-
 re. In hanc sententiam Boetius historiam recitat minime contemnendam, libro de Institutione scho- *Historia de*
 lastica, de eo, qui male à patre institutus, cum post multa & enormia scelera per patris indulgentiam *puero male*
 perpetrata, traheretur ad crucem, accersito ad se patre, quasi pietatis officio veniā aëæ per flagitia *instituto.*
 vitæ petiturus, dum osculū se ferre simulat, ei nasum dentibus amputavit: memorabili nimirū omni-
 bus exemplo futurus, educationem esse, quæ uniuscujusq; vitam instituat, & sive boni, sive mali eva-
 ferimus, uni illi acceptum ferre nos debere. Neq; obiciat quis ingenium unicuiq; suum in utero ma-
 tris ipsius attributum, cum vel in brutis animalibus Lycurgus, concione super liberorum institutio-
 ne rationeq; legum ferendarū habita, ostenderit ex duobus catulis, quos ab ejusdem matris uberib⁹
 subductos, in sylvis alterum, in culina alterum educandos curaverat, ubi aliquantulū adolevisent,

Cc 2

in

Horat. epist. in media concione simul emisos, ad patinam hunc in medio positam, ad leporem illum, qui statim
3. lib. 3. emisus erat, insequendum accurrissse: atque hoc illud est, quod apud Horatium legimus:

— Venaticus ex quo Milis in sylvis catulus.

Tempore Cervinam pellem latravit in aula.

In fenes im-
pietas.

At quanto magis honorandum est ingenium Ciconia, eo magis damnandum est humanum genus cum fatis olim celebres civitates eo impietatis ferantur irrupisse, ut fenes quicumque sexagesimum aetatis annum excessissent, de ponte in subiectum profluentem deicerentur; aut, si fabula est, tam perditio fuisse quemquam ingenio, qui rem usque adeo abominandam commentari sit ausus. Utcumque, fabula inde causam cepit, quod aliquando fenes ejus aetatis Romae in Senatu ad ferenda suffragia non admitterentur. In Comitibus vero per pontem, qui colliculos duos jungeret, transitus erat, qui vero prohiberentur eo accedere, Depontani appellabantur. Sed ut manifestas Fabulas, bona Festi & Erasmi venia, omittamus; aliis lege longe iniquiori sanxerunt, ea aetate fenes mortis inter se certamen inire, ut inutilis, quod illi censebant, atas faceret, vitaeque necessaria & juvenibus, adultis viris largius suppeterent, quod moris in Julide Cō insulae urbe Menander fuisse notat, ut apud Stephanum legitur. Menandri vero versus qui superant, ita legi debent:

Festus Pom-
pilius ex Si-
stinnio Ca-
pitone.
Eras. Chil.
cent. 5 pro-
verb. 37.

Καλὸν τὸ κῆρον νόμιμόν ἐστι Φανία,
οὐ δὴ δάμηνος ἔστι καλῶς, ἢ ἔτι κακῶς
Lex pulchra Cae civitatis, Phania,
Cui lata non est vita, ne tristis fiet,
Ferro jubentur praefecare incommoda.

Ultimum hoc, quae legis sanctio est, apud Stephanum non habetur: sed ex historia omnino subjungendum.

IMPIETATI PRÆLATA PIETAS. CAP. II.

Auctor. Sui-
das.
Aegyptiorum
documentum
memorabi-
le.

In piscium Commentario, cum Hippopotami significata recense- remus, memorabile illud Aegyptiorum documentum recitavi- mus, quo illi sceptri regia in summa parte Ciconiae capitibus insi- gnita faciebant, fluvialis Equi ungulis in imum appensis: ex eo in- venere volentes, amplexandam, colendam, suspiciendamque esse pietatem gratumque animum ingrato praefendum: impietatem vero, cujus hieroglyphicum est Hippopotamus, pessundandam. Amphibium enim animal hoc patrem solet de matris coitu, quem affectat, male multare. Id sceptri in aenea Bembi tabula ita ha- betur.

DE MEROPE. CAP. III.

Lib. de na-
tur. anim.

Sunt qui Meropem etiam in hoc statuunt significato, cui pietatem eandem in parentes Aristoteles attribuerit. Eam Aelianus omnino in Ciconiarum genere posuit, esseque in parentes ea nutri- candi pietate, ut eorum senium haudquaquam operiatur, quibus pietissimam educandi curam impendat, sed quamprimum volare coeperit, sponte animum ad necessaria parentibus subministran- da convertat: quapropter eam avium iustissimam appellavit. Figuram ejus apud Simeonem quendam Antiochenum, qui multa de animalium vi medica conscripsit, ita traditam inveni. Meropi ani- mali volatili pectus esse accipitrinum, ventrem albicare, tergum & apicem auro similes, genas can- didas, rostrum magnum, indeque non en consecutam, quod proclivis admodum sit ad contrahen- dam cum humano genere amicitiam. Homines enim μεροπις appellare praecipue Homericum est. Sunt qui Gangienam eam vocent. Id vero insigne est in ejus ingenio, ut paritura huc & illuc transmigret identidem, ut ita fallat, neque facile partus ejus deprehendi possit. Verum enimvero diversum hoc Merops habet a Ciconia, quod cunabula in terra facit, corporis gravitate sublima- petere prohibita, in specu itaque nidificat, sex pedum defossa altitudine: quod & de Cassita fabu- lose perhibetur. At Ciconia nidum in altissimarum abietum verticibus ponere comperitur, quam- vis quoniam e loco venirent, quoque se referrent Plinianis adhuc temporibus incomperitum erat. Sed quantum

Meropis
figura.